

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΟΝ 13^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)

ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησια δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50

ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Ἡ ψεῖρα τῶν γενεῶν τοῦ Βασιλιᾶ

Μιά φορὰ κι' ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας Βασιλιᾶς ποῦ εἶχε μιὰ πανώρια θυγατέρα, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δὲν τὴν ἄφινεν ἀπὸ κοντὰ του. Κι' ἡ Βασιλοπούλα τὸν ἀγαποῦσε τὸν πατέρα της πολὺ, τὸν παρτένε καὶ τὸν ψεῖριζε σὶὸ κεφάλι του καὶ στὰ γένεια του.

Μιά μέρα ἐκεῖ ποῦ τὸν ψεῖριζε, τοῦ βρῖσκει ἀνάμεσα στὰ κάτασπρα καὶ μακρονὰ του γένεια μιὰ ψεῖρα καὶ ξεφώνησε ἀπὸ τὴν ἀπορίαν της :

— Πωπὼ ! πατερούλη μου, μιὰ ψεῖρα !

'Απόρροσε κι' ὁ Βασιλιᾶς καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ τὴ σκοτώνεις ! Δεῖξέ μου τὴ νὰ τὴν ἰδῶ... Ψεῖρα στὰ γένεια μου ! Θεὸς φυλάξοι. Κάτι ἄλλο πρᾶμμα εἶναι καὶ σοῦ φαίνεται γιὰ ψεῖρα

'Ἡ Βασιλοπούλα τὴν ἔπιασε τὴν ψεῖρα μὲ τὰ δυνά της δάχτυλα, τὴν ἔβαλε στὴ ζερβιά της τὴν ἀπαλάμη καὶ τὴν ἔδειξε σὶὸ Βασιλιᾶ. Βλέποντάς τὴν ὁ Βασιλιᾶς εἶδε πῶς δὲν εἶταν ἀπὸ τὲς ψεῖρες τῆς ἀράδας, καὶ πρόσταξε καὶ τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα κοντί. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν τὸ κοντί νὰ ἰδοῦν τί γίνεται ἡ ψεῖρα καὶ τί βλέπουν ; 'Ἡ ψεῖρα μεγάλωσε τόσο, ποῦ σὲ λίγο δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴ χωρέσει τὸ κοντί, καὶ τὴν ἔβγαλαν καὶ τὴν ἔβαλαν σὲ μιὰ κασέλλα. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν τὴν κασέλλα νὰ ἰδοῦν τί γίνεται ἡ ψεῖρα, καὶ τί βλέπουν; εἶχε γένει τόσο μεγάλη ποῦ σὲ

λίγο δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν χωρέσει ἡ κασέλλα.

Ξαπόρροσε ὁ Βασιλιᾶς μ' αὐτὸ τὸ μέγαλωμα τῆς ψεῖρας, κι' ἔβαλε διαλαλητὴ νὰ διαλαλήσει σ' ὅλο του τὸ βασίλειο πῶς ὅποιος θὰ μπορούσε νὰ ξηγήσει τί εἶταν αὐτὸ τὸ πρᾶμμα θὰ τοῦ ἔδινε τὴ μοιχοθυγατέρα του γυναῖκα.

'Ἐτροξαν κόσμος καὶ κοσμάκης, ἀλλὰ κανένας δὲ μπορούσε νὰ κατολάβῃ καὶ νὰ ξηγήσει τί εἶταν. Κοντὰ στοὺς πολλοὺς ἤρθε κι' ὁ Διάβολος—ἔξω ἀπὸ 'δῶ—κι' ἅμα τὸ εἶδε εἶπε :

— Αὐτὸ εἶναι ψεῖρα κι' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ πῆ βασιλικὸ αἷμα μεγάλωσε τόσο πολὺ καὶ μπορεῖ νὰ μεγαλώσει ἀκόμη. 'Ολοι παραδέχτηκαν αὐτὴ τὴ γνώμη, ἀλλ' ὁ Βασιλιᾶς δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώσει τὴ θυγατέρα του, ἀπὸ φόβο ὅτι αὐτὸς δὲν εἶταν ἄνθρωπος.

'Ὁ Διάβολος τί κάνει. Παρουσιάζεται τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα μ' ἄλλα φορέματα καὶ μ' ἄλλο πρόσωπο σὶὸ παλάτι καὶ ζητᾷ νὰ ἰδῆ τὸ Βασιλιᾶ γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ ἕνα παράπονο ποῦ'χε. Οἱ φυλάκοι τὸν ἄφησαν καὶ πάει ἴσια σὶὸ δοξάτο ὅπου ὁ Βασιλιᾶς κἀνοντιαν σὶὸ θρόνο του καὶ τὴ θυγατέρα του τὴ Βασιλοπούλα ὄρθῃ νὰ τὸν ψεῖριζῃ.

Δὲ χάνει καιρὸ ρίχνεται σ' ἄν ἀστραπὴ τὴν ἀρπάξει καὶ χάνεται στὰ κατακλειδιά τῆς γῆς μ' αὐτὴ.

'Ὁ Βασιλιᾶς ἔπεσε νὰποθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ πρόσταξε νὰ κλείσουν ὅλα τὰ ἐργαστήρια, καὶ τὸ βράδυ νὰ μὴν ἀνάψῃ κανένας φῶς. 'Ὀλη ἡ πολιτεία δὲν ἄναιψε φῶς γιὰ λύπη τοῦ ἀρπαγμοῦ

Εἶς τὸ τηλέφωνον.

'Ἐργον Ν. Γύζη.

τῆς Βασιλοπούλας, ἔξδν μοναχὰ τὸ σπίτι μᾶς γρηῶς ποῦ εἶχε φῶς ἀναμμένο ὅλη τὴ νύχτα, καὶ διασκέδαζε μὲ τὰ παιδιὰ τῆς.

Τὸ πρωῖνὸ ἔρχονται καὶ τὸ λέν τοῦ Βασιλιᾶ κι' ὁ Βασιλιᾶς πρόσταξε νὰ παρουσιάσῃ μπροστά του αὐτὴ ἡ γρηῶ, γιὰ νὰ μάθῃ γιατί παράκουσε στὴν προσταγή.

* Ἦρθε ἡ γρηῶ κι' ὁ Βασιλιᾶς τὴ ρώτησε :

— Γιατί, γρηῶ, παράκουσες στὴ βασιλικὴ διαταγὴ μου ;

— Ἀφέντη Βασιλιᾶ μου, τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ γρηῶ, ἔχω ἐφτὰ παιδιὰ, ποῦ δὲν τὰ βλέπω τὴν ἡμέρα, γιατί νύχτα φεύγουν καὶ νύχτα ἔρχονται σπίτι, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα κάθομαι σὺν κούτσουρο μοναχῆ μου καὶ κλαίγω, ἀπὸ τὸ φόβον μὴ μοῦ πάθῃ κανένα παιδι τίποτε, κι' ὅταν ἔρχονται ἀπὸ τὴ χαρὰ μου λημονάω κάθε προσταγὴ βασιλική. Γι' αὐτό, ἀφέντη Βασιλιᾶ μου, ἄναρα φῶς ἐφές.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Βασιλιᾶς, εἶπε μέσα του : — « ἔδῶ κἄτι τρέχει » καὶ λέει στὴ γρηῶ :

— Νὰ πῆς τῶν παιδιῶν σου τὸ βράδυ, πρὶν αὔριο νὰ περάσουν ἀπὸ ἔδῶ, νὰ τὰ ἰδῶ καὶ νὰ μιλήσω μαζί τους.

— Ὅρισμός σου !

Εἶπε ἡ γρηῶ κι' ἔφυγε, καὶ τὸ βράδυ, ποῦ ἦρθαν τὰ παιδιὰ τῆς, τοὺς εἶπε :

— Παιδιὰ μου, σὰς θέλει ὁ Βασιλιᾶς νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ παλάτι του αὔριο πρῶτ νὰ σὰς ἰδῇ, γιατί ἔχει λόγο μεγάλο νὰ σὰς πῆ.

Τὰ παιδιὰ πρωτ-σύνταχα, ξεκινῶντας γιὰ τὴ δουλειὰ τους, πέρασαν ἀπὸ τὸ Βασιλιᾶ.

— Καλὴ μέρα τοῦ ἀφέντη Βασιλιᾶ μας, καὶ πολλὰ τὰ ἔτη σου !

Εἶπαν ὅλα μ' ἕνα στόμα.

— Καλὴ σας ἡμέρα, παιδιὰ μου, (τοὺς ἀπολογήθηκε ὁ Βασιλιᾶς). Καθῆστε, παιδιὰ μου !

Κάθησαν ὅλα στὴν ἀράδα ἀπὸ τὸ μεγαλεῖτερον ὡς τὸ μικρότερον. Τότε ὁ Βασιλιᾶς ρώτησε τὸν πρῶτον :

— Δὲ μοῦ λές... τί τέχνη ἔχεις ;

— Ἐγὼ, ἀφέντη Βασιλιᾶ μου, ἔχω τὴν τέχνη ν' ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ μιά τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ὡς τὴν ἄλλη...

« Καλὸ πρᾶμμα εἶν' αὐτό ! » εἶπε ὁ Βασιλιᾶς μέσα του.

* Ὑστερα ρώτησε τὸ ἴδιο καὶ τὸ δεύτερον, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπολογήθηκε :

— Ἐγὼ προστάζω τὴ γῆ ν' ἀνοιχτῆ κι' ἀνοίγεται.

« Κι' αὐτὸ μᾶς χρειάζεται ! » εἶπε μέσα του ὁ Βασιλιᾶς καὶ ρώτησε τὸν τρίτον κι' ὁ τρίτος τοῦ ἀπολογήθηκε :

— Ἐγὼ μπορῶ νὰ κλέψω ἕναν ἄνθρωπον τόσο τεχνικά, ποῦ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ καθόλου !

Καὶ τοῦ ἔριξε τοῦ Βασιλιᾶ τὸ μαργαριταρένιο

τὸ κομπολόγι του, ποῦ τοῦ εἶχε πάρει ἐκείνη τὴ στιγμὴ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ...

* Ὁ Βασιλιᾶς ξαπόρσεσε καὶ ρώτησε τὸν ἄλλον :

— Κι' ἐσὺ τί τέχνη ἔχεις ;

— Ἐγὼ, τοῦ ἀπολογήθηκε ἐκεῖνος, μπορῶ νὰ πετάξω ἕνα πρᾶμμα ἀπὸ τὴ μιά τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ὡς τὴν ἄλλη, κι' ἀκόμη παρέχει...

* Ὑστερα ὁ Βασιλιᾶς ρώτησε τὸν ἄλλον, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπολογήθηκε :

— Ἐγὼ ἔχω τὴ δύναμη ὅπου κι' ἂν βρεθῶ, ἅμα πῶ νὰ γίνῃ ἕνα κάστρο, ἀμέσως καὶ γένεται.

* Ὑστερα ρώτησε τὸν ἄλλον :

— Κι' ἐσὺ ;

— Ἐγὼ, ἀφέντη Βασιλιᾶ μου, (ἀπολογήθηκε ἐκεῖνος), ἔχω τὴ δύναμη ὅσο ψηλὰ κι' ἂν εἶναι ἕνα πρᾶγμα νὰ τὸ πιτύχω μ' ἕνα λιθάρι καὶ νὰ τὸ ρίξω κάτω...

* Ὑστερα ὁ Βασιλιᾶς ρώτησε καὶ τὸ μικρότερον.

— Κι' ἐσὺ τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ;

— Ἐγὼ, (ἀπολογήθηκε ὁ μικρότερος) ἔχω τὴν τέχνη καὶ τὴ δύναμη τὴ στιγμὴ ποῦ πέφτει ἕνα πρᾶμμα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, νὰ πηδῶ καὶ νὰ τὸ δέχωμαι στὴν ἀγκαλιά μου, πρὶν πέσει καταγῆς.

Ἀκούοντας ὁ Βασιλιᾶς τί μπορούσαν νὰ κάνουν τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια τὰ κέρασε ἀπὸ μιὰ σακκούλα φλωριά τὸ καθένα καὶ τὰ πρόσταξε νὰ πᾶν νὰ βροῦν τὴ θυγατέρα του.

Τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια βγήκαν ἔξω, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πολιτεία κι' ἄρχισαν νὰ γυρεύουν τὴ χαμένη τὴ Βασιλοπούλα. Πᾶν—πᾶν—πᾶν... μιὰ μέρα, δνὸ, τρεῖς... πέντε, ἐφτὰ μέρες μακρυνά... ὅλο κατὰ βασιλεμα ἡλιοῦ.

* Ἐκεῖ ὁ πρῶτος ποῦ τραβοῦσε μπροστὰ στέκεται καὶ λέει στοὺς ἄλλους :

— Γιὰ σταθῆτε, ἀδέρφια ! Κἄτι ἀκούω μέσα στὴ γῆ... Ἀκούω ἀναστεναγμούς καὶ βογκητὰ γυναικίσια ! Ἐδῶ θὰ εἶναι ἡ Βασιλοπούλα ποῦ γυρεύομε.

* Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ δεύτερος ἀδερφὸς φώναξε !

— Ἄνοιξε γῆ !

Κι' ἀμέσως ἡ γῆ ἄνοιξε καὶ φάνηκαν ὁ Διάβολος κι' ἡ Βασιλοπούλα. Ὁ Διάβολος κοιμῶνταν βαρυνὰ κι' ἡ Βασιλοπούλα ἔκλαιγε κι' ἀναστενάζε.

Σ' αὐτὸ ἀπάνω ὁ τρίτος ὁ ἀδερφὸς ρίχνεται ἀμέσως καὶ ἀρπάζει τὴ Βασιλοπούλα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἔβαλε στὴ θέσι τῆς ἕνα κούτσουρο καὶ τὴ βγάξει ἀπάνω, χωρὶς ὁ Διάβολος νὰ τὸ καταλάβῃ, κι' ὕστερα ξανακαταβαίνει ἐκεῖ κάτω ποῦ κοιμῶνταν ὁ Διάβολος καὶ τοῦ βγάξει τὰ τσαρούχια του, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καθόλου καὶ τὰ ἀναβάζει ἀπάνω. Τότε ὁ τέταρτος ὁ ἀδερφὸς τ' ἀρπάζει τὰ διαβολοτσαρούχα καὶ τὰ πετάει στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου καὶ παραπέρα ἀκόμα.

* Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ὅλα τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια παίρνουν τὴ Βασιλοπούλα καὶ φεύγουν.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, ποῦ ξύπνησε ὁ Διάβολος κι' ἀντὶ νὰ βρῆ τὴ Βασιλοπούλα στὴν ἀγκαλιά του βρῖσκει τὸ κούτσουρο. Πεινιέται ἀπάνω καὶ βρῖσκει χωρὶς τσαρούχια ! Ἀπελπίστηκε ! Πῶς νὰ τρέξῃ χωρὶς τσαρούχια ! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὴ κι' ἡ μάγνα του ποῦ ἔρχονταν νὰ ἰδῇ τὸ παιδί τῆς, καὶ τὴ Βασιλοπούλα. Ἄμα τὸν εἶδε ἔτσι ἀπελπισμένο, τοῦ εἶπε.

— Τί ἔχεις, παιδί μου, κι' εἶσαι ἔτσι ;

— Τί νᾶχω, μάγνα μου ; (τῆς ἀπολογιέται). Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξύπνησε στὰ κατακλείδια τῆς γῆς καὶ οὔτε Βασιλοπούλα ἤθερα στὴν ἀγκαλιά μου, οὔτε τὰ τσαρούχια στὰ ποδάρια μου ! Πῶς νὰ τρέξω, νὰ πιάσω ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔκλεψαν καὶ τὴν ἀγάπη μου καὶ τὰ τσαρούχια μου ;

— Μὴ χολιάζης, παιδί μου, καὶ μὴ σκάζης ! (τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ μάγνα του ἡ Διαβόλισσα). Νὰ τὰ δικὰ μου τὰ τσαρούχια καὶ τρέξε νὰ τοὺς πιάσης.

Κι' εἰπόντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Διαβόλισσα ἔβγαλε τὰ τσαρούχια ἀπὸ τὰ ποδάρια τῆς καὶ τοῦ ἔδωκε, κι' ὁ Διάβολος πετάχτηκε πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶχαν φύγει τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια μὲ τὴ Βασιλοπούλα.

Τρέχει, τρέχει, τρέχει καὶ τοὺς φτάνει. Στὴ στιγμὴ ὁ ἄλλος ὁ ἀδερφὸς φωνάζει :

— Νὰ παρουσιαστῆ ἕνα κάστρο !

Καὶ στὴ στιγμὴ ἐκεῖ ποῦ βρῖσκονταν ἔγινε ἕνα κάστρο κλεισμένο, χωρὶς θύρα καὶ παράθυρο.

Φέρει γύρα ὁ Διάβολος καὶ δὲ μπορεῖ νὰ μπῆ ἀπὸ καμμιὰ μεριά. Βλέποντας οὐ δὲ μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτε, παρακαλεῖ τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια κλαίγοντας :

— Σᾶς παρακαλῶ πολὺ, νὰ μοῦ δείξετε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀγαπημένη μου τὴ Βασιλοπούλα κι' ὕστερα δική σας νᾶναι !

Τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια τὸν λυπήθηκαν τὸ Διάβολο ποῦ ἔκλαιγε, κι' εἶπαν :

— Ἐμεῖς εἴμαστε τόσοι... ἄς τὸν ἀφήσωμε νὰ τὴν ἰδῇ μιὰ στιγμὴ... Τί θὰ μᾶς κάνῃ ;

Στὴ στιγμὴ γένεται στὸν τοῖχο μιὰ τρύπα, ὅσο νὰ χωράῃ νὰ βλέπῃ ἕνα μάτι.

* Ὁ Διάβολος τόσο μονάχα ἤθελε. Ἀπὸ κείνη τὴν τρυπούλα ἀρπάζει τὴ Βασιλοπούλα, κι' ἀπὸ τὸ φόβον του νὰ μὴ ξαναμπῆ στὴ γῆ, πετιέται στὰ οὐράνια.

Βλέποντας αὐτὸ ὁ ἄλλος ὁ ἀδερφὸς, τραβᾷ μιὰ πέτρα καὶ πετυχαίνει τὸ Διάβολο στὸ κεφάλι, καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ Διάβολος ἀφίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του τὴ Βασιλοπούλα καὶ πέφτουν καθένας χωριστὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια πρὸς τὴ γῆ. Τότε ὁ μικρότερος ὁ ἀδερφὸς πευιέται καὶ δέχεται στὴν ἀγκαλιά του τὴ Βασιλοπούλα, χωρὶς νὰ πέσῃ καταγῆς καὶ νὰ σκοτωθῆ.

* Ἔτσι λοιπόν, ἀφοῦ γλύτωσαν ἀπὸ τὸ Διάβολο, ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ Βασιλοπούλα, ξεκίνη-

σαν νὰ τὴν πᾶνε στὸν πατέρα τῆς, τὸ Βασιλιᾶ. Ἐκιναν ἐφτὰ μέρες δρόμο κι' ἔφτασαν στὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ.

Ἄμα ὁ Βασιλιᾶς εἶδε τὴ θυγατέρα του πέταξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε καὶ τὴν ξαναφίλησε, καὶ τὴν ρώτησε :

— Σὲ ποῖον ἀπ' ὅλα τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια χρωσιᾶς τὸ γλυτωμό σου ἀπὸ τὸ Διάβολο ;

— Ὅλοι, πατέρα μου Βασιλιᾶ μου, προσπάθησαν καὶ κονράστηκαν γιὰ τὸ γλυτωμό μου, ἀλλὰ πλειότερον ἐκεῖνος ποῦ μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

* Ὁ Βασιλιᾶς τῆς ἔδωκε γι' ἄντρα τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ ἐφτὰ τ' ἀδέρφια καὶ ἔγινε γάμος καὶ χαρὰ, ποῦ βάσταξαν βδομάδες, καὶ πέρασαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἡμεῖς καλύτερα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σὲ κἄποιον ἄλλο κόσμον ἐγεννήθηκα
Κι' εἶνε ψηλὰ ἡ πρώτη μου πατρίδα
Καὶ 'κεῖ μὲ φέρνει κάθε πλάνο μου ὄνειρο
'Κεῖ φτερουγίζει κάθε μου ἐλπίδα.

Κι' ὁ Ρεμβασιμὸς, ὁ φτεροπλάστης Λαϊδαλός
Φτερώνει μου κάθε χρυσὴ μου σκέψη
Γιὰ τὴν γλυκειὰ, τὴν κάτασπρη πατρίδα μου
'Ἀπ' ὅπου μ' ἔχ' ἡ λάμπα ἡ Ζωὴ κλέβει.

Θυμῶμαι σὺν ὄνειρον ἄλαφροῦσκωμο
Σὲ κόσμον Ἄρμονίας πῶς ζοῦσα πρῶτα
Καὶ 'ἡ ψυχὴ 'στοῦ ἀνέμου τοὺς ἀντίλαλους
Ποθεῖ νὰ βρῆ μιὰ ξεχασμένη νότα.

Εἶνε ψηλὰ ὁ κόσμος ποῦ ἐγεννήθηκα
Καὶ ποῦ μὲ φέρνουν πάλι τὰ φτερά μου
Κι' εἶνε ἡ ψυχὴ μου ἕνα πλάνο ὄνειρο
Κι' εἶν' ὕμνος τοῦ Ἀπείρου ἡ ματὰ μου.

Δαύριον.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΘΩΜΑΪΔΗΣ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ὄλγτοι ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἐπλήρωσαν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν ἡμῖν αὐτὴν ἀμέσως ἄλλως θέλει διακοπῆ ὁ ρι σ τ ι κ ὼ ς ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τῶν φύλλων.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας ἐγγραφῆ δι' ἐν ἐξάμηνον νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῆς ἀρξαμένης β' ἐξαμηνίας καὶ θέλουσι λῆαν μᾶς ὑποχρεώσει. Ἐπίσης καὶ οἱ κατὰ φύλλον συνδρομηταὶ μας παρακαλοῦνται νὰ ἐκκαθαρίσωσι τοὺς μετὰ τῶν Διανομέων μας λογαριασμούς των ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμε τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τῶν φύλλων.

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ 'ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΜΑΡΙΑ (τεταραγμένη).

Τί θέλετε νὰ πῆτε ;...

ΒΕΛΣΚΥ (ὄχι ὀλιγότερον τεταραγμένος).

Ἐγώ ;... Τίποτε !... (Μετὰ παύσιν)... Τὰ ἐδιαβάσατε σήμερα, Μαρία Πετρόβνα ;

ΜΑΡΙΑ

Ἐγώ ; Ἐδιάβασα Σίλλερ.

ΒΕΛΣΚΥ

Μπορῶ νὰ ρωτήσω ποῦ ἔργο τοῦ Σίλλερ ;

ΜΑΡΙΑ

Τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρχ.

ΒΕΛΣΚΥ

Ἄ ! θαυμάσιον δρᾶμα ! (Ἰδιαιτέρως). Τί κτήνος ποῦ εἶμαι ! Θεέ μου !... (Ἐγείρεται καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ παράθυρον).

ΜΑΡΙΑ (μετὰ παύσιν).

Τί παρατηρεῖτε ἐκεῖ, Ἀλέξιε Νικολάεβιτς ;

ΒΕΛΣΚΥ

Παρατηρῶ τὸν οὐρανόν, τᾶστρα, τὴ θάλασσα... Ἀκοῦτε τὸ ἦρημο καὶ κανονικὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων ; Μαρία Πετρόβνα ! Αὐτὴ ἡ ἡσυχία, αὐτὸς ὁ ἄερας, αὐτὴ ἡ λάμψις τῆς σελήνης, ὅλη αὐτὴ ἡ θεῖα νύχτα δὲν σᾶς λείει τίποτε ;

ΜΑΡΙΑ (ἐγχειρημένη).

Καὶ εἰς σᾶς, Ἀλέξιε Νικολάεβιτς, τί σᾶς λείει ;

ΒΕΛΣΚΥ (τεταραγμένος).

Εἰς ἐμέ, μοῦ... μοῦ λείει πολλὰ ὠραῖα πράγματα...

ΜΑΡΙΑ (μειδιῶσα).

Παραδείγματα χάριν ;

ΒΕΛΣΚΥ (ἰδιαιτέρως).

Τέλος εἶναι ἀνυπόφορον !... Πρέπει νὰ δειχθῶ ἀνόητος ; Θεέ μου ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἡ καρδιά μου κτυπᾷ... θέλω νὰ τῆς μιλήσω... νὰ τῆς πῶ... καὶ δὲν μπορῶ... Ἄν τουλάχιστον τώρα κάτι τι ἐρχόταν εἰς βοήθειά μου, νὰ, αὐτὴ τῆ στιγμῇ !...

("Ἐξω ἀκουεταί συγχορδία κιθάρας).

ΜΑΡΙΑ

Τί εἶναι ;

ΒΕΛΣΚΥ (τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα μετὰ συγκινήσεως).

Δὲν ξεύρω... ἀκούσατε... θὰ εἶναι κανένας τροβαδούρος ! (Ὁ τροβαδούρος τραγουδεῖ μὴ σερενάτα ἐξω τοῦ παραθύρου. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Βέλσκυ τὸν ἀκούουν ἀκίνητοι εἰς τὸ τέλος τῆς α'. στροφῆς ; ὁ Βέλσκυ τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον καὶ φωνάζει :

Μπράβο ! Μπράβο !

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΟΥ

Κουάκιε κόζα πέρ ἴλ μούζικο, σινλόρε.

ΜΑΡΙΑ (πλησιάζουσα πρὸς τὸν Βέλσκυ).

Ῥίχτε του κάτι τι.

ΒΕΛΣΚΥ

Σταθῆτε, δὲν θὰ τῶδλεπεν ἔτσι. (Ἐκβάλλει ἐν νό-

μισμα τὸ τυλίσσει εἰς τεμάχιον χάρτου, τὸ ἀνάπτει εἰς τὸ κερί καὶ τὸ πετᾷ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Η ΦΩΝΗ

Γκράτσιε, γκράτσιε ! (ψάλλει τὴν β'. στροφῆν. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Βέλσκυ μένουσιν εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὸν ἀκούουσιν. Ὄταν ἐτελείωσεν ὁ Βέλσκυ φωνάζει) Μπράβο ! (καὶ τῷ βίπτει πάλιν ἐν νόμισμα. Ἡ Μαρία θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι).

ΒΕΛΣΚΥ

Περιμένετε, Μαρία Πετρόβνα, ἕως τώρα ἐπληρώσαμε τὴν τεχνίτην, τώρα θέλω νὰ νταμείψω τὸν καλλιτέχνην. (Λαμβάνει ἕνα κηροστάτην ἐκ τῆς τραπέζης) ... Πλησιάσατε, θέλω νὰ σᾶς φωτίσω ! (Ἡ Μαρία ἀνθίσταται ἐλαφρῶς, ἀλλὰ τέλος ἐνδίδει καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον.)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ

Ἄ ! Κε μπέλλα ράγκατσά !

ΜΑΡΙΑ (ἀπομακρύνεται τοῦ παραθύρου ἐρυθριῶσα).

Τί ἐκάματε ;

ΒΕΛΣΚΥ (θέτων τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Ἄ ! Δὲν μπορῶ πλέον νὰ σιωπήσω, αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο τραγουδί, αὐτὴ ἡ γλυκεῖα Ἰταλικὴ φωνή... τῆ στιγμῇ ποῦ ἡ καρδιά μου ἀνοιγόταν μόνη τῆς... ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σιωπήσω πλέον !...

ΜΑΡΙΑ (συγκεκλιμένη).

Ἀλέξιε Νικολάεβιτς !

ΒΕΛΣΚΥ

Ἐεύρω ὅτι εἶμαι τρελλός... θὰ μὲ μισήσετε... ἀλλὰ δὲν μπορῶ πλέον νὰ ὑποκρίνωμαι... Μαρία, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ σᾶν τρελλός.

ΜΑΡΙΑ

(Δὲν ἀποκρίνεται τίποτε ἀλλὰ χαμηλώνει τοὺς ὀφθαλμούς).

ΒΕΛΣΚΥ

Ναί, σᾶς ἀγαπῶ !... Πρὸ πολλοῦ μπορούσατε νὰ τὸ παρατηρήσετε... καὶ τώρα, ἂν δὲν θέλετε νὰ γείνετε γυναῖκά μου, ἕνα μόνον μοῦ μένει νὰ κάνω νὰναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ ὅσο τὸ δυνατόν μακρύτερα... Βλέπω ὅτι ἡ σπουδὴ μου ἴσως κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι λάθος δικό μου... εἶναι λάθος αὐτοῦ τοῦ τραγουδιστοῦ ! (Παρατηρεῖ τὴν Μαρίαν) Μαρία, ἀποκριθῆτέ μου, πέστε μου, ἂν πρέπει νὰ καταρῶμαι τὸν τραγουδιστὴν αὐτόν, ἢ νὰ τὸν εὐλογῶ αἰωνίως...

ΜΑΡΙΑ

Σᾶς βεβαιῶ... δὲν ξεύρω...

ΒΕΛΣΚΥ

Ἄ ! πέστε ! πέστε !...

ΜΑΡΙΑ

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ καταρασθῆ κανεὶς αὐτόν τὸν τραγουδιστὴν...

ΒΕΛΣΚΥ (ἀρπάζων τὴν χεῖρά τῆς).

Εἶναι δυνατόν ; Θεέ μου ! Μπορῶ λοιπόν...

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ ἐγώ... ἀλλὰ ἡ Θεῖα τί θὰ πῆ ;

("Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Ο καλλίτερον πρᾶγμα εἰς μίαν ἐπαρχίαν εἶνε νὰ ἐπιτύχῃς δύο-τρεις ἀνθρώπους νὰ σ' ἐννοοῦν.

Ποτὲ ἔμωσ μή τοὺς ἀναζητήσῃς μεταξὺ τῶν ἐντοπίων. Πάντοτε μεταξὺ τῶν παρεπιδήμων. Ὁ ὑπάλληλος, ὁ ἀξιωματικός, ὁ μηχανικός, αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀνθρωποὶ σοῦ.

Ὄταν μὲ διώρισαν τηλεγραφητὴ ὅς τῆ Χαλκίδα αὐτὰς τὰς σέψεις ἐφήρμοσα καὶ δὲν ἐβγήκα γελασμένος.

Εἶχαμε συμφωνήσει τρεῖς, ἐγώ, ἕνας νεαρὸς ἐργοδηγὸς καὶ ὁ ἐλεγκτὴς τοῦ τελωνείου νὰ συγκατοικήσωμε. Πράγματι δὲ ἐπεράσαμε μίαν θαυμασίαν

ζωὴν ἐπὶ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος, ζῶν τὴν ὅποιαν οὐδέποτε πλέον ἐπανείδον καὶ ἡ ὅποια ἀπετέλεσε τὸ ὠραιότερον κεφάλαιον τοῦ βίου μου.

Μία βραδυὰ ὁ ἐργοδηγὸς μᾶς τῶσκασε. Ματαίως περιμεῖναιεν δολοκληρονόμων, ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο. Ἐπὶ τέλους ἐκαθήσαμε ὅς τὸ τραπέζι, ἐβάλαμε τὸ μεριδίον τοῦ κοντὰ ὅς τῆ φωτιά γιὰ νὰ μὴ κρυώνῃ καὶ ἐφάγαμε ὄχι μὲ τὴν συνειθισμένην ὄρεξι, γιὰτί οἱ δύο ποῦ ἐμεῖναιμε δὲν εἶχαμε καὶ πολλὰ πράγματα νὰ ποῦμε.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ φίλος μᾶς εἰσῆλθε σκυθρωπὸς παρὰ τὸ σύνηθος καὶ ἀμίλητος.

Τὸν ὑπεδέχθημεν θορυβῶδῶς κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἡ σοβαρότης τοῦ ἐπέδρασε ἐφ' ἡμῶν καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ τὸν μιμηθῶμεν.

Περιμεῖναιεν νὰ τελειώσῃ τὸ δείπνον τοῦ καὶ κατόπιν τὸν ἐπολιορκήσαμεν ἐπίμονοι, ἀνένδοτοι, ὄχληροί.

Κάτι σοῦ συνέβη δυσάρεστον, Νίκο. Θὰ μᾶς πῆς, δὲν σε ἀφίνομεν ἂν δὲν μᾶς μαρτυρήσῃς...

Ἐπὶ τέλους, ναί... κάτι δυσάρεστον εἶνε, κάτι λυπηρὸν μᾶλλον, μίαν πένθημος ἱστορία, τὴν ὅποιαν μοῦ διηγήθησαν πρὸ ὀλίγου.

— Θὰ μᾶς πῆς...

Δὲν ἀφίνετε καλλίτερα νὰ τὴν λησμονήσω κι' ἐγώ ;... Τί θὰ καταλάβετε ν' ἀκούσετε μίαν ἱστορίαν ἀνθρώπου, ὅστις, προδοθεὶς εἰς ὅτι, ἔχει ἰερώτερον, ἀναγκάζεται νὰ γίνῃ φονεὺς καὶ ἐξόριστος !...

— Ἄ ! διάβολε !... Μὰ εἶνε σωστὸ μυθιστόρημα λοιπόν !... Ἐμπρός, διηγήσου !...

— Ἐπιμένετε ;

— Ἄν ἐπιμένωμε !

— Καλὰ, εἶπεν ἐγειρόμενος, τότε ἐλάτε μαζί μου.

— Ποῦ θὰ πάμε ;

— Νὰ σᾶς δείξω τὸ θῦμα αὐτὸ τῆς εἰμαρμένης. Γιὰ νὰ γίνῃ καλὴ ἡ διήγησις, εἶνε ἀνάγκη, κατ' ἐμὲ νὰ τὸν ἴδῃτε... Ἐρχεσθε ; Πρὶν ἢ ἐγερθῶ ἐντελῶς ὁ ἐλεγκτὴς ἦτο ἠδητόμοις.

Ἐξήλθομεν καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὴν γέφυραν.

Πρὶν ἢ φθάσωμεν εἰς αὐτήν, ὁ ὁδηγὸς μᾶς ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας οἰνοπωλείου τινός, χρησιμεύοντος καὶ ὡς λαϊκὸν ἐστιατόριον.

Μᾶς ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀναμείνωμεν μεθ' ὁ κατῆλθε τὰς δύο-τρεις βαθμίδας καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Συγχρόνως δὲ, ἐνώ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, κάποιος ἄλλος, εὐρύτερος καὶ κοντόχονδρος ἐργάτης, ἐξήρχετο. Ὁ ἐργοδηγὸς παρεμέρισε καὶ ἀμφότεροι ἀντήλλαξαν βλέμμα εἰς τὸ φῶς, ὅπερ διὰ μέσου τῆς ἡμιανοίκτου θύρας ἐξέφευγε. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀνεγνωρίσθησαν διότι ἀντήλλαξαν ἐγκάρδιον χειραψίαν καὶ λέξεις τινὰς γερμανιστί.

Τοῦτο μοῦ ἐφάνη παράδοξον διό, ὅταν ὁ ἀγνωστος οὗτος ἀποχαιρετίσας τὸν φίλον μου διήλθε πρὸ

...Κατήνησαν πρὸς τὸ κοινὸ σκάνδαλον (Σελ. 106).

ἐμοῦ ὅπως φύγῃ, τὸν παρετήρησα μετὰ προσοχῆς. Ἦτο στιβαρὸς τις καὶ ἀναμφιδόλως ἡρακλείων δυνάμεων ἐργάτης μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του χονδρὰ ἐπίσης καὶ βλέμμα κυανώδους ἐκφράσεως.

Ἦσθάνθη ἐνστικτὸν ἐπέχθειαν δι' αὐτόν. Τὸν παρηκολούθησα διὰ τοῦ βλέμματος φεύγοντα καὶ ἀντελήφθη ὅτι δις ἢ τρίς ἐστρεψε πρὸς ἡμᾶς τὸ βλέμμα του. Τὴν τελευταίαν φοράν ποῦ ἐστράφη, ὁ ἐργοδηγὸς εἶχεν ἀνέλθει τὰς βαθμίδας καὶ μᾶς ὠμίλει.

— Τὸν εἶδατε αὐτόν ποῦ ἐπέρασε ;

— Αὐτόν τὸν ἐργάτην ; εἶπον ἐγώ, δεικνύων πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνον, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε στραφῆ τὸ τελευταῖον ἡδὴ πρὸς ἡμᾶς.

Οἱ ἄλλοι δύο ἐστρεψαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἐδείκνυα καὶ τὸν εἶδον ἐπίσης. Τὴν ἰδίαν τιμὴν δὲ ὁ ἀνθρώπος, ὅστις εἶχε μετριάσει τὸ βῆμά του, ἐστράφη καὶ βαδίζων μετὰ βίαστικὸν ἐξηφανίσθη εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

— Ὄ ! διάβολε ! ἔκαμεν ὁ φίλος μου μετὰ κίνημα δυσαρσεκείας, ἐκατάλαβεν ὅτι ὠμιλοῦσαμε δι' αὐτόν καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὸν εἶδεις μετὰ τὸ χέρι σοῦ.

— Ἐ !... κι' εἶπειτα ;... εἶπον ἐγώ ἀνυψῶν τοὺς ὦμους.

— Αὐτὸ δὲν ἐπρεπε νὰ γίνῃ ποτέ. Θὰ ἐννοήσῃ τώρα ὅτι τὸν ἐπρόδωκα.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπον μετὰ τὸν ἐκπλήξεως.

— Πῶς δὲν ἐννοεῖς ! αὐτὸς εἶνε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος. Ἐσκόπευα νὰ σᾶς κάμω νὰ τὸν ἴδῃτε μετὰ τὸν ὅσον ὅστε νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ ἄλλὰ βλέπετε ὅτι ἡ τύχη ἠθέλησεν ὅστε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καθ' ὃν χρόνον θὰ εἰσηρχόμεθα. Αὐτὸς δὲ, φύσει φιλόποπος, ἠνόησεν ἀμέσως ὅτι δι' αὐτόν ἤλθομεν... Ἄς εἶνε τέλος πάντων, τὸν ἐπροσέξατε ;... Πῶς σᾶς ἐφάνη ;

— Εἶνε μία φυσιογνωμία κακούργου, ἀπῆνησα ἐρηῶς.

— Καὶ ἔμωσ ἀπατάσαι, διότι κρίνεις ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε μᾶλλον θῦμα παρά ἔνοχος. Εἶνε διττὸς φονεὺς καὶ ἔμωσ ἔχει δίκαιον... Κάθε ἄλλος ὅς τῆ θέσι του τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε. Θὰ ἐσκότῳνε !...

— Πιθανὸν ν' ἀπατῶμαι καὶ νὰ χῆς δίκην, εἶπον, ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνω πρέπει νὰ ξεύρω τὴν ἱστορίαν του.

— Ἄκουσε λοιπόν καὶ κρίνε :

... Εἰς ἡλικίαν τριάκοντα πέντε ἐτῶν ὁ λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ Γιόχας

Χάουσιαν συνεζεύχθη με την χαριεστέραν των νεανίδων του Πότσδαμ. Ψνόμελετο Μπέρτα και δύο πράγματα την τρέλαιναν 'σ' αυτόν τον κόσμο, ο σύζυγός της και το ποδήλατον. Όλην της σχεδόν τηλικών έμοιαζεν εις τὰ δύο αυτά αντικείμενα της λατρείας της. Όσακίς δέν έθώπευε τον Γρόχαν, περιήρχετο με τὸ ποδήλατόν της τὰς περὶ τὸ Πότσδαμ έξοχάς, μόνη, κατάμονος και άφοβος. Ούδεις ήδύνατο νά τήν ενοχλήση, δλοι δέ εις τήν πόλιν εκείνην έγνώριζον τήν μανιακὴν αὐτὴν ποδηλάτιδα.

... Διήρχοντο γλυκυτάτας ώρας δημοῦ οί δύο σύζυγοι. Όσακίς ή ύπηρεσία δέν άπησχόλει τον λοχαγόν, έτρεχεν ούτος πλησίον της γλυκείας Μπέρτας του και εις έν φίλημά της άνεύρισκεν έλην τήν άναπαυσιν. ήν τῷ άφήρει ή κοπιώδης αὐτοῦ ύπηρεσία. Η μικρά του σύντροφος τον άνέμενε πάντοτε με προτειμένα χεῖλη και μόνον όσακίς έδράδυνεν ούτος νά έπιστρέψη μετέβαινε μόνη νά τον ζητήσει με τὸ ποδήλατόν της έξωθι των στρατώνων.

... Ούτω διέρρεεν ο βίος των γλυκῶς ώς διαρκῆς σελήνη μελίτος, μονότονος διά πάντα άλλον αλλά γοητευτικός διά δύο έρωτευμένους ώς αὐτοί. Διαρκῶς μόνον έξων, ούδένα προσεκάλουν, ούδαμῶς μετέβαινον.

... Παρά τὰς ένθέρμους προσπάθειάς της Μπέρτας, ο σύζυγός της δέν ήδύνατο νά αγαπήση τὸ ποδήλατον. Τὸ έδλεπε, τὸ ήνόει ότι εκμανθάνων αὐτὸ θά είσόδευε πλειότερον εις τήν αγαπήν της συζύγου του, θά συνεμερίζετο τὰς εκδρομάς της, θά έμενεν έτι πλέον πλησίον της, έν τούτοις μία άπέχθεια άδικαιολόγητος τον άπεμάκρυνε διαρκῶς από τὸ έργαλείον εκείνο... Θά έλεγέ τις ότι μυστική τις προαίσθησις τον ώθει νά μισή τὸ αἴτιον της καταστροφῆς της εύτυχίας του.

... Έσπέραν τινά έπέστρεψε σπῆτι του συνοδευόμενος υπό νεαροῦ συναδέλφου του. Ύπηρετεί ούτος εις τήν φρουράν του Μπρεσλάου, κατόπιν δέ μικρῶς άσθενείας του έλαβε δήμενον άναρρωτικήν άδειαν και ήλθεν εις Πότσδαμ, τήν πόλιν της γεννήσεώς του, νά αναλάδη.

... Ητο ο μόνος φίλος του Χάουσιαν, ή δέ φίλια των ή σχεδόν άδελφική έχρονολογεῖτο από των έδωλίων της Στρατιωτικῆς Σχολῆς. Ητο δέ νεώτατος έπίσης και, πρὸς έπίμετρον, αληθῆς τύπος καλλονῆς. Προσθέσατε τώρα και τήν εκ της άσθενείας του έπικεχυμένην ώχρότητα εις τὰ ώραία του χαρακτηριστικά και έχετε τὸ πορτραῖτο του Χάρρου Μπέκκερ.

... Η τυπική παρουσίασις έγένετο, άντηλλάγησαν αἱ συνήθειαι έθιμοτυπικαί φράσεις και μεταξύ των τριῶν ήρώων της Ιστορίας μας συνεδέθη ζωηροτάτη συνομιλία. Κατ' αὐτὴν συνωμίλουν ώς έπι τὸ πολὺ οί δύο φίλοι της κ. Χάουσιαν περιοριζόμενης εις τὸ ν' άποθαυμάζη τήν εύφυά και γλυκυτάτην φυσιογνωμίαν του νεαροῦ άξιωματικοῦ, ή όποία ζωηρότατα τήν κατέθελεν.

... Τὸ βράδυ τον εκράτησαν νά φάγη "Ένεκα της μεγάλης φίλιας των δύο συναδέλφων, ή συνδιάλεξις μετά τὸ δείπνον κατέστη οικειότερα και πολυλάκις οί καγχασμοί της ώραίας Μπέρτας διεδέχοντο τὰς εύφυολογίας του Χάρρου.

— Αλήθεια, ξεύρεις ποδήλατον ; έρωτᾶ έξαφνα ο Γρόχαν τον φίλον του.

— Ποδήλατόν!... Αλλ' αὐτὸ εἶνε ή μανία μου!

— Τί χαρά!... άνεφώνησεν ή Μπέρτα κροτούσα ένθουσιωδῶς τὰς χείρας. Θά κάμνωμεν μαζί εκδρομάς... Θέλετε κύριε ;

— Αν θέλω, κυρία μου!... Και θά ύπάρχη ώραιότερον πράγμα νά τρέχωμεν και οί τρεῖς...

— Α! εύχαριστῶ! άνεφώνησεν ο Γρόχαν με κίνημα αληθοῦς άπεχθείας Ουδέποτε θ' άναδῶ σε ποδήλατον... Σὰς τὸ χαρίζω .. Σεῖς ποῦ τρελλαίνεσθε μ' αὐτό. Μπορεῖτε νά κάνετε τὰς εκδρομάς σας... Νά, λοιπόν, Μπέρτα, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τήν σύζυγόν του .. Εύρηκες και σύντροφο... Τώρα πιά χαρά 'σ' εσε. Πρόσεχε μόνον μή τον κουραζῆς πολὺ τον καυμένο τὸ Χάρρου, γιατί, ξερείς,

ότι έσηκώθη άπ' άρρώστεια!

... Ένόμισες ότι αὐτὴ τήν άδειαν έπερίμεναν και οί δύο από τον Γρόχαν γιά ν' άρχίσουν τὰς τρελλάς εκείνας εκδρομάς, ποῦ δλοι 'σ' τὸ Πότσδαμ έξεπλάγησαν. Σε κάθε γωνία δρόμου, φερρτ, ποιός περνᾶ; ή κυρία Χάουσιαν με τὸ φίλὸ της, ποῖοι ήσαν εις τὸ ποδήλατον ; ο κ. Μπέκκερ με τήν λοχαγίνα.

... Κατήντησαν πιά τὸ κοινὸ σκάνδαλο 'σ' τήν πόλιν... Οί συναδέλφοι του Χάουσιαν ήρχισαν νά τον υποδλέπουν, δλοι οί κάτοικοι της πόλεως έψιθύριζον τώρα μεταξύ των διάφορα έπεισόδια, καθ' ἃ οί δύο ποδηλάται μας έφιγουράριζαν με τρόπον ήκιστα κολακευτικόν.

... Η αγαθότης του λοχαγοῦ του Πυροβολικοῦ και ο μέγας έρωσ του πρὸς τήν σύζυγόν του τον είχαν έμποδίσει ώς τώρα νά συλλάβη ύπόνοιαν τινά κατά της συζύγου του. Έτι πλέον ή φίλια του πρὸς τον αγαπητόν του συναδέλφον δέν τῷ επέτρεπε νά φιλοξενήση εις τήν καρδίαν του ύποψίαν τινά προσβλητικὴν δι' αὐτόν.

... Οὐχ ήττον μερικὰ πράγματα τον ήνάγκαζον νά βυθίζεσαι ένιστε δχι εις σκέψεις άλλ' εις προσωρινήν μελαγχολίαν από τήν όποίαν άηλλάσσετο κατόπιν έπιμόνου προσπάθειας.

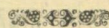
... Διατί από τινος χρόνου, αἴφνης, ή σύζυγός του δέν τον περιέμενεν ώς άλλοτε εις τήν είσόδον της οικίας των, διατί, όταν έδράδυνε νά έλθῃ, δέν ήρχετο όπως πρότερον νά τον πάρῃ εκείνη από τον στρατώνα .. Διατί...

— Οὐφ! Εκάμηνεν αἴφνης κι' εἰνόςσετο θρησιος, τί τρελλός ποῦ εἶμαι!... Δέν φταίει κανείς 'σ' αὐτὴ τήν περίστασι, φταίει μόνον αὐτὸ τὸ κατηραμένο ποδήλατο.

... Και διά νά ξεσκάση ώς νά έλθῃ ή ώρα του γεύματος μετέβαινεν εις τήν λέσχην, έξεις τήν όποίαν πρότερον δέν είχε.

(Έπεται τὸ τέλος).

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΑΙΑΝΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Χαλάζι, άέρας και βροχή, άγριο τραγοῦδι λένε στῆς νύκτας τὸ πανένημο τρομακτικὸ σκοτάδι, ποῦ κάπου-κάπου γιά στιγμές, ή άστραπή φωτίζει όλα βογγάνε και θαρρεῖς ή φύσι πῶς ψυχομαχᾶ και νά πεθάνῃ θέλει.

Τί άρμονίες άγριες γειομάτες μεγαλεῖο σε τόνο άπ' τὰ τάρταρα βγαλμένο τονισμένες! Δέ ξερω γιατί ο θεός καμμά φορά τὸ θέλει και κάνει μερικούς θνητούς νά συμπαθῇ κι' ή φύσι κι' από κοντά τους νά πονῇ... Αληθινά πονούσαν τὰ άψυχα του κόσμου τὰ στοιχεῖα, γιά 'κεῖνο ποῦ τὰ έμψυχα, ίσως άδιαφορούσαν! Μέσα σε ξύλινο μικρὸ και φτωχικὸ σπιτάκι, π' άέρας τὸ φοβερίζει γιά νά τὸ ξεριζώση από στιγμή-στιγμή, κάτ' άπ' τὸ φῶς του λυχνarioῦ ποῦ πάει ὄλο νά σβύση, δυὸ πρόσωπα φωτίζονται, τὸ ένα βγαίν' άπ' τὴ ζωὴ και τ' άλλο τώρα μπαίνει. Η μάννα ξαπλωμένη σε πόνου ξυλοκρεββατο με μάτια θολωμένα, τὸ δρέπανο του άπονου του χάρου περιμένει, και τὸ παιδί γονατιστὸ με χέρια σταυρωμένα, με δψι κατακίτρινη, βλέπει νά φεύγῃ από 'μπρός της μάννας τον ή ψυχοῦλα, χωρίς τὸ δόλιο νά μπορῇ τὸ δρόμο της νά κόψῃ! Και άφωνο τὸ δύστυχο με φόβο κι' άπορία τὸ τέλος θέλει γιά νά 'δῇ στα δύο του τὰ ποδάρια σηκώνεται και με βραχνή φωνή και δηλασμένη: τί έχεις

μάννα μου και κλαῖς ; γιατί πονᾶς μαννοῦλα ; "Αχ! Γέρεψε κι' εγὼ στὴ Παναγιά θά πάω κερὶ δᾶν τὸ κορμάκι Σου! Μαννοῦλα δέ μου κρένεις ;...

..

Του κάκου! 'Απάντησι καμμά' μονάχα άνάδενει του χάρου τὸ άνάσασμα και τὸ ξανθὸ παιδάκι, εκείνο τ' άγγελοῦδι της άρχιζε νά φοβάται: φοβάμαι μάννα μοναχό! Μαννοῦλα μιλῶσε μου, κι' δέξω βροντάει ο ούρανος κι' άστροπελέκι πέφτει! Του κάκου! 'Απάντησι καμμά' μονάχα άνασηκώνει τὸ άδύνατό της χέρι και νά τ' άγκαλιάσῃ ζητάει, μα ή δύναμι της λείπει και σά νεκρὸ τὸ χέρι της στο στρώμα πάλι πέφτει! "Αχ! τὸ παιδί της ή άμοιρη ήθελε ν' άγκαλιάσῃ! Καὶ κρύα άκόμα ή άγκαλιά της Μάννας μας ζεσταίνει!

Ξάφνου τὴ δύναμι τ' άνθρώπου τήν ύστερνὴ ποῦ ξεψυχάει ή μάννα βάνει και τὰ μισοπαγωμένα χεῖλια στο μάγουλό του εύθῶς κολάει τὸ καντύλι τώρα δδύνει! Λυπήθηκε ο Θεός ν' άφήσῃ τὸ παιδί τὸ θάνατο της Μάννας ν' άντικρύσῃ. Καὶ στο σκοτάδι του σπιτιοῦ δᾶν κάτι φτερουγάει. Μὴν εἶν' εκείνη ή ψυχή ποῦ έφυγε και πάει; Κι' έξω άκόμα ο βορριάς ο άγριος βογγάει, λές τον άμοιρολόητο νεκρὸ μοιρολογάει!

ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙΟΥ

'Στῆς νύκτας τήν ήσυχῃ άγκάλῃ ή φύσις κοιμάται γυρμένη και μόνον άκοιμυτο μένει τ' άηδόνι ποῦ ψάλλει.

—

'Η αῦρα γλυκά ψιθυρίζει και μέσα 'σ' τὰ φύλλα κρυμμένο τ' άηδόνι, τραγοῦδι θλιμμένο με πόνου τονίζει.

—

«Ω δάσος μου, χαῖρε, σ' άφήνω .. με στήθη οίκτρα πληγωμένα τον πόνου μου τώρα 'σ' εσένα περιλύπο χύνω.

—

Σκληρὸ του θανάτου μαχαῖρι σε δδύνῃ μ' έδύθισε άγρία και μέσα 'στῆν τόση εύτυχία μου πῆρε τὸ ταῖρι.

—

Περνοῦν της χαρᾶς αἱ ήμέραι .. του βίου μου εκόπη τὸ νῆμα, με κράζει άνοιγμένο τὸ μνήμα .. Ω δάσος μου, χαῖρε!

—

'Η φύσις κοιμάται γυρμένη 'σ' της νύκτας τήν ήσυχῃ άγκάλῃ, μα τώρα τ' άηδόνι δέν ψάλλει .. νεκρὸ τώρα μένει!

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

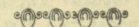
Κάτω από πλάτανο πικνὸ μελάγχολος και μόνος ενῶ ή αῦρα της νυκτός 'σ' τὰ φύλλα ψιθυρίζει και τὸ φεγγάρι σ' τὰ νερά τὸ φῶς του καταρπίζει άκούω τὸ κελάδημα τ' άργὸ της άηδόνος.

Πότε θλιμμένο χύνεται ως άγωνίας θρηνος και μ' άνεβάζει δάκρυα άπ' τήν καρδιά σ' τὸ μάτι πότε τονίζει ζωηρὸ και γοηγορο κοιμιάτι και της νυκτός τήν σιωπὴν ταράσσει εύφροσύνως.

Καὶ τὸ τραγοῦδι τ' άηδονιοῦ σ' τὴ σιωπὴ εκείνη μεσ' τήν καρδιά μου άντηχεῖ σᾶν μουσικὴ οὐρανια οἱ τόνοι του οἱ θλιβεροὶ μου φέρουν άγωνία και τὸ φαιδρὸ του λάλημα άνανυχνή μου δίνει.

Καὶ σκέπτομαι τὸ βίο μας ποῦ εἶται σὺχν' αλλάζει κι' ενῶ ένιστε στιγμῶς εὐδαίμονας χαρίζει αἴφνης εις άλλος δδυνᾶν τὸ στήθος μας βυθίζει... σᾶν άηδονιοῦ κελάδημα κι' ο βίος μας δέν μοιάζει;

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

Τσιουού, τσιουού, τσιουού, τσιουού.

Σφ σφτού, τοκονά, τιά, τιά, τιά, τιά,

Κουοντιό, κουοντιού, κουοντιού, κουοντιού.

Τοκονό, τοκονό, τοκονό, τοκονό.

Ταί, ταί ταί, ταί, ταί, ταί, ταί, ταί, ταί, ταί, ταί.

Κουορε, τιά, τουνά, πιπιτκουνατί.

Τσό, τσό, τσό, τσό, τσό, τσό, τσό, τσό, τσιράρο.

Τοζι, οί τοζι, οί οί οί οί οί οί οί οί.

τουρε, τσορε, τσορε τσορεσχι.

Τοάν, τοάν, τοάν, τοάν, τοάν, τοάν, τοάν, σο.

Νιλό, νιλό, νιλό, νιλό, νιλό, νιλό, νιλό, νιλό, νιλό.

Κωιόρ τσορορορορο τζι.

Λου, λου, λου, λου, λου, λου, λου, λου, λου, λου.

Κοι σι, νιλλι. Λι λουλλι.

Χα, γκουορ γκουορ κοῦ κουό!

Κουιό, κουουί, κουουί, κουουί, κουι κουί, κουί, κουί.

Τοί Χί, Τχι.

Γκολλ, γκολλ, κουολλ χᾶ, νιῦ, νιῦ, νιχι.

Βουί, κουί, χορε. Χουμουντουά.

Χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο, χετο.

Χετο, χετο, χετο, χετο.

Τουαροό χουστεχουά, ουά.

Κουιά, κουιά, κουιά, κουιά, κουιά, κουιά, κουιά τί.

κουί, κουί, κουί, ιό ιό ιό ιό ιό ιό ιό, κουί.

Λού, λὺλ λολί, νιντι, ιδ κουιά.

γκουά, γκουέ ουαί, γκουέ, γκέ γκέ γκέ απαρτοιότι.

ΓΙΑΣΕΜΙ

Τὸ άνωτέρω ποιήμα μᾶς έστειλε τὸ Γιασεμί με τήν παράκλησιν νά δημοσιεύσωμεν και τὸ ιδιόν του έργον αν και είναι άπρόσκλητον. Παρακαλεῖ δέ τους κριτὰς άμφοτέρων των διαγωνιζόμενων ν' άποφανθῶσιν εἰς αὐτὸ δέν είναι πράγματι τὸ αληθές ἄσμα της άηδόνος.

Παρακαλοῦνται τὰ διορισθέντα μέλη υπό των διαγωνιζόμενων ως κριτικὴ έπιτροπή νά μᾶς δηλώσωσιν όσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ύπερ τίνος ποιήματος είναι. Απαραιτήτως όμως πρέπει νά φανερωθῇ ποῖον είναι άνωτερον τὸ του Κύματος του Φαλήρου ή τὸ του 'Αλιτου Αινίγματος.

ΥΟΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ",

Ἀπὸ τοῦδε μόνον ἐκείνων οὔτινες ἔχουσι πληρῶσαι τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ πληρῶνουσι τακτικῶς τὰ φύλλα εἰς τοὺς διανομηθεὶς θὰ δημοσιεύονται πληροφοροίαι, προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν, Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, Ὁραὶ Εὐθυμίας κλπ. καὶ μόνον αὐτοὶ θὰ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τοὺς διαφόρους διαγωνισμοὺς τοῦ "Ἐσπερου". Οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν θέλει γείνει.

Χαιρετισμοί, πληροφοροίαι κλπ. Τὸ "Ἄλυτον Αἰνίγμα" εὐχαριστεῖ πολὺ τὴν Ἐαρινὴν Νεφέλην διὰ τὸ δίπλωμα τοῦ farceur, ὅπερ τοῦ ἀπένευεν, ἐπειδὴ ὅμως παρετήρησεν ὅτι τὸ δίπλωμα ἦτο ἀνυπόγραφον, τὴν παρακαλεῖ νὰ υπογράψῃ εἴτε αὐτὸ εἴτε ἐν τετραδίου Μαρμαρυγῶν καὶ πληροφοροῖ τὸ Ἀπόδημον Πιτηνὸν ὅτι ἡ γάτα του δὲν κλέπτει πλέον, διότι τὸρα τῆς προμηθεύει Πειραιώτικες καρδιές, καμιὰ φορά μάλιστα τῆς στέλλει καὶ ἡ Εὐα Συριανὴ καρδιές. Τὸ ἴδιον ἀντιχαιρετᾷ τὸν Φάουστ καὶ τὸ Γρασεμί ὅπερ εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια ὡς καὶ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας διὰ τοὺς κολακευτικοὺς λόγους του καὶ τέλος ἐρωτᾷ τὸν Περιηγητὴν πῶς δύναται νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ καὶ συγχαίρει τὴν Δίδα Καίτην Πομόνην διὰ τὸ ὠραῖόν της ποίημα. — Ἡ Λάτρικ τοῦ Ὁραίου πληροφοροῖ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος ὅτι τὴν ἐμάντευσεν ὡς καὶ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου καὶ συνιστᾷ τῷ Περιηγητῇ, ὃν γνωρίζει, νὰ παύσῃ τὰς περιηγήσεις του διότι ὑπάρχει φόβος νὰ πάθῃ ἐξ ἡλιάσεως. — Ὁ Κνώφ συμβουλεύει τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας νὰ μὴ τρέχῃ τόσο πολὺ διότι δὲν δύναται νὰ παρακολουθῶσιν οἱ σύντροφοὶ του Κνώφιδες. —

Ἡ Λάτρικ τῶν Ἀνθέων χαιρετᾷ τὴν Ἐσπερίαν Αὔραν, ἣν ἐρωτᾷ ἂν ἦτο νόστιμος ὁ κόταφας καὶ πληροφοροῖ τὸν Ἐραστὴν τῶν Ἀνθέων ὅτι ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη καθὼς καὶ αὐτός. — Τὸ Ἐρατεινὸν Ὄμμα χαιρετᾷ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν καὶ Ἐραστὴν τῶν Ἀνθέων, ὃν θερμῶς εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ μαντεία δὲν ἀποκαλύπτει εὐκόλως τὸν ὑπὸ μανθῶν καὶ ὅτι ἡ εἰκασία ἀπέχει τῆς πραγματικότητος ὅσον ἡ Νεάπολις ἀπὸ τὸ Βατραχονῆσι. Τὸ ἴδιον συμβουλεύει τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν νὰ μὴ σχετίζεται πολὺ μὲ τὴν Τρωθεῖσαν Καρδίαν, διότι τὸ νόσημα εἶνε μεταδοτικὸν καὶ ἱκανὸν νὰ κατασυντρίψῃ τὴν πέτραν μὲ ὅλην τὴν σκληρότητά της. — Τὸ Πειραϊκὸν Σκάνδαλον ἀσπάζεται τὸ Σκάνδαλον Ἀρσακείου, ὅπερ συμβουλεύει νὰ μὴ δεικνύῃ τόσο ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Δ. τάξεως τοῦ Γυμνασίου Πειραιῶς καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀψβούργου καὶ Λεωφόρου Ἀθηνᾶς. — Ἡ Τοξεύτρια Ἀρτεμὶς συγχαίρει τὸν Κνώφ διὰ τὴν νέαν συντροφίαν αὐτοῦ Κνώφιδες, εὐχεται καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις εἰς πάσας τὰς Ἀρσακείδας συνδρομητρίδας τοῦ «Ἐσπερου». — Ὁ Βανδεργατ Κότζ πληροφοροῖ τὴν Δίδα Στέλλαν Σίμου ὅτι ἡ πυρίτις ἐφευρέθη τῷ 1290 ἄρα ὁ λεγόμενος ὑπ' αὐτῆς ἐφευρέτης τῆς πυρίτιδος εἶναι ψεύτικος, χαιρετᾷ τὸν κ. Ἄντ. Ζώραν, οὗ εἶναι συγγενῆς, τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος εἰς ἣν λέγει νὰ προτιμᾷ νὰ κατοικῇ ἐντὸς αὐτῆς παρὰ εἰς πολυτελεῖ μέγαρον καὶ τὴν Λάτριδα τοῦ Μπεζίκ καὶ Τσιν-Τσῶν. — Ὁ Δὸν Ἐστεδάν δὲ Βάργας πληροφοροῖ τὸ Λευκὸν Ἀλυσον Κῦμα ὅτι ἠλλάξε ψευδώνυμον ἐπειδὴ τὸ ἠνώγει ἕνεκα τοῦ μήκους του καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ τοῦ νέου ψευδωνύμου του. — Ὁ Ἐνδοξος Θαλασσοπόρος εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι ἡ βραβευθεῖσα εἰς τὸν ἀ' διαγωνισμὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀττικὴ Νυὲ καλεῖται Χαριτίνη Ν. Μαυρογένους καὶ τὴν συγχαίρει. — Ἡ Ἀμετάβλητος Καρδία χαιρετᾷ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας. — Ἡ Ἀχόρταγῃ Ἀγάπη ἀσπάζεται τὴν Δίδα Κικὴν Ν. Φαρμακίδου καὶ Τοξότιδα

Καρδιῶν, ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τῆς Λάτριδος Μουσικῆς καὶ Καρδίας Μουσικῆς, ἃς ἐρωτᾷ ἂν πηγαίνουσι εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ ἀντιχαιρετᾷ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου, τὸ ὁποῖον πληροφοροῖ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπισκέπτεται συχνάκις. — Ἡ Καρδία Γρανίτης εὐχαριστοῦσα θερμῶς τῇ Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ, ἐκφράζει λύπην τῆς μὴ δυναμένη ν' ἀνταλλάξῃ Μαρμαρυγὰς ἂν καὶ τὸ ἐπέθυμει, πληροφοροῖ τὴν Ἀγωνιώσαν Καρδίαν ὅτι ἡ καρδία τῆς ἐσκληρύνθη τόσο, ἄφ' ὅτου ἡ ἰδική της ἤρξατο ἀγωνίσασθαι καὶ τὴν Ἀνοικτὴν Καρδίαν συμβουλεύει, ἀφ' ἄλληλογνωρίζονται, ὅτι κάλλιον εἶνε νὰ τὰ ποῦν διὰ ζώσης παρὰ διὰ γραπτῆς. Τέλος τὸν τόσο διακκῶς ἐπιθυμοῦντα ὅπως γίνῃ ἤρως ἐνὸς κωμικοτραγικοῦ ἀγῶνος, Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων, συμβουλεύει ὅπως μελετήσῃ τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ Κιρβάντη πρὸς ἀπόκτησιν στρατηγικῶν γνώσεων διὰ τὸν ἀγῶνά του ἐναντίον μιᾶς Δίδος σκληρᾶς ὡς ὁ γρανίτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἄρχεται ὁ γ' διαγωνισμὸς τῶν λύσεων.)

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰουλίου ἐ.ε.

91. Λένιγμα.

Εἶμαι νῆσος ὅπως εἶμαι
εἰάν θέλῃς νὰ μ' ἀφήσῃς
ἂν τὸ πρῶτο γράμμα κόψῃς,
δὲν ἔμπορεῖς νὰ μὲ μετρήσῃς.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀρτεμίδος Κ. Παπαδοπούλου

92. Ἐρωτήσεις.

Εἰς ποίαν Ἑλληνικὴν νῆσον εὐρίσκεται μία ἡ Πειρος;
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σκανδάλου τοῦ Ἀρσακείου.

93. Μαγικὸν γράμμα.

Ἀνταλλάσσων τρία γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζων ἄλλας τόσας λέξεις:

στῖχος, ἀργά, γριῖφος, σκληρός.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀχόρταγῆς Ἀγάπης

94. Ἑλλητισύμφωνον.

οἰσο — ο — * — αηαι — ι — ειω — η — α — αεση
— υω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἀργίου

95. Φωνηεντόλιπον.

νς — ρ — κ — νς — κ.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Βανδεργατ Κότζ

96. Γριῖφος.

Μελάνη πλύνει γολή κῦμα χῶρισμα ἔρημα ὄχημα
μύτη στόμα χοριστό χῶρισμα.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους εἰς τὰς Ὁραὶς Εὐθυμίας τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος (σελ. 98) ἐτέθη στεγασματα ἀντί στεγαστρα καὶ δεικαστικά ἀντί δεικασταί.

ΜΑΡΙΑ ΑΛΜΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

112—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—112

Ὁπου τὸ Φωτογραφεῖον Παντζοπούλου

Γοῦστο μοναδικόν, ἔργασια τελεία

Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ ὅπως βεβαιωθῆτε περὶ τῶν ἀνωτέρω.